

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: JUDr. J. H., Ph.D.
bytem X

proti

žalovanému: Ministerstvo zahraničních věcí
se sídlem Loretánské náměstí 5, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 18. 8. 2025, č. j. 128014-2/2025-MZV/OPL,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 18. 8. 2025, č. j. 128014-2/2025-MZV/OPL, se ve výroku II zrušuje a věc se v tomto rozsahu vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žaloba se v rozsahu, v němž napadá výroky I a III rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 18. 8. 2025, č. j. 128014-2/2025-MZV/OPL, odmítá.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení 3 000 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým ministr zahraničních věcí rozhodl o jeho rozkladu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2025, č. j. 123147-41/2024-MZV/OK. Prvostupňovým rozhodnutím byla odmítnuta žádost žalobce ze dne 11. 9. 2024 o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“). Žalobce se dožadoval poskytnutí veškeré korespondence a jiné komunikace mezi žalovaným a ostatními orgány veřejné moci a komunikace vedené interně žalovaným, jež souvisí s:

- mezistátní stížností Lichtenštejska proti České republice projednávanou před Evropským soudem pro lidská práva (dále jen „ESLP“), anebo
- se soudními, správními či jinými řízeními před orgány České republiky, jejichž stranou jsou v žádosti specifikované subjekty (především šlo o Nadaci knížete z Lichtenštejna a fyzické osoby z knížecí rodiny);

současně žádal též o poskytnutí veškerých dokumentů, které byly v rámci komunikace zasílány, ať už samostatně či jako přílohy.

Napadené rozhodnutí výrokem I zrušilo prvostupňové rozhodnutí a řízení zastavilo v rozsahu poskytnutých dokumentů, výrokem II změnilo prvostupňové rozhodnutí tak, že výrok o odmítnutí žádosti nyní ke konkrétním vyhledaným dokumentům přiřazuje zákonný důvod odmítnutí jejich poskytnutí dle InfZ, a výrokem III zrušilo prvostupňové rozhodnutí v rozsahu žalovaným dosud nevyřízených informací.

2. Žalobce v žalobě zdůraznil účel žádosti, jímž je kontrola postupu exekutivy v souvislosti se spory, které jsou předmětem pozornosti odborné i široké veřejnosti. Podle něj z odůvodnění obou rozhodnutí plyne, že v souvislosti se spory došlo bez vědomí účastníků k *ex parte* komunikaci mezi výkonnou a soudní mocí. Soudy se tedy aktivně účastnily obhajoby žalovaného státu, což je v rozporu se základními pravidly demokratického právního státu, nezávislosti a nestrannosti soudů a s právem na spravedlivý proces.
3. Podle žalobce je napadené rozhodnutí jako celek nepřezkoumatelné, protože se nevypořádalo s jeho rozkladovou argumentací, a v zásadě pouze potvrdilo závěry žalovaného.
4. Dohledané informace nejsou v napadeném rozhodnutí řádně vymezeny. Korespondence není dostatečně identifikována či popsána. Informace jsou pouze děleny do skupin podle toho, zda se týkají stížnosti u ESLP nebo vnitrostátních řízení. Chybí však jejich bližší popis. Alespoň některé informace přitom nemohou být předmětem výluky dle InfZ, resp. odepření jejich poskytnutí neobstojí v testu proporcionality. Napadené rozhodnutí proto nesplňuje požadavky na řádné odůvodnění. Z nedostatečného vymezení vyhledaných informací následně pramení i další vady rozhodnutí.
5. Žalobce dále namítal, že odůvodnění použití jednotlivých výluk pro odmítnutí žádosti dle InfZ je nepřezkoumatelné, resp. že vůbec nebyly splněny podmínky pro aplikaci daných výluk.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

6. Prvním důvodem odmítnutí žádosti bylo to, že by poskytnutí vybraných informací mohlo ohrozit výkon zahraniční služby [§ 11 odst. 1 písm. e) InfZ], protože by došlo k narušení diplomatických jednání mezi Českou republikou a Lichtenštejnskem. Tento závěr však podle žalobce není blíže podložen. Není patrné, jak by toto ohrožení mělo vypadat, jakou by mělo intenzitu a jaké by byly jeho důsledky. Rovněž není uvedeno, u jakých informací by jejich poskytnutí bylo v rozporu se zahraničněpolitickými zájmy České republiky, z jakých zájmů žalovaný vychází, a jak konkrétně by byly vyjednávací možnosti České republiky omezeny.
7. Argumentace stran mezistátní stížnosti je veřejně známá. Podle Lichtenštejnska nepostupovala Česká republika vůči lichtenštejnským subjektům v souladu s vnitrostátním a mezinárodním právem. Česká republika zastává opačný názor. Zveřejnění informací, které odrážejí veřejně známé postoje, by nemohlo ohrozit výkon zahraniční služby. Lichtenštejnská strana má jakožto strana sporu před ESLP nepochybně přístup k podrobné argumentaci českých orgánů a jsou jí tak známa veškerá (i neveřejná) podání ve věci.
8. Pro aplikaci této výluky musí být navíc ohrožení výkonu zahraniční služby dostatečně intenzivní (značné). Tato intenzita zde dána není. Není překvapivé, že česká strana zastává názory, které podporují její stanovisko ve sporu. Zveřejněním komunikace o náhledu českých orgánů na věc tak z principu nemůže dojít k výraznému ohrožení vyjednávací pozice České republiky. Tato pozice by mohla být ohrožena pouze tím, pokud by z informací vyplývalo, že české orgány mají pochybnost o tom, zda jednaly v souladu s právem, či že snad jednaly vědomě protiprávně. Takové jednání by však z povahy věci nemohlo být v zájmu České republiky.
9. Druhým důvodem odmítnutí žádosti bylo, že vybrané informace byly vytvořeny nebo získány v souvislosti se soudním, rozhodčím, správním nebo obdobným řízením, a jejich poskytnutí by mohlo ohrozit rovnost účastníků tohoto řízení [§ 11 odst. 1 písm. g) InfZ, ve znění do 18. 8. 2025]. Tento závěr však dle žalobce není správný. Rovností účastníků se má na mysli rovnost procesní, což potvrzuje i judikatura. Vyžádané informace ze své podstaty nemohou procesně znevýhodnit kteroukoli ze stran. Jejich zveřejnění nemá vliv na možnost strany uplatnit svá práva v řízení a nestaví žádnou ze stran do procesně méně výhodné situace.
10. Na tom nic nemění ani to, zda komunikace obsahuje informace, s nimiž se druhý účastník v rámci soudního řízení nemůže seznámit. Tím není vysvětleno, proč by mělo dojít k negativnímu ovlivnění rovnosti účastníků. Ta nemůže být ovlivněna „prozrazením argumentů“, jelikož síla právního argumentu není oslabena tím, že byl předtím zveřejněn. Řízení před ESLP se nadto vůbec neřídí procesními standardy, na které odkazoval žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí.
11. Správní orgány navíc nesprávně vykládají mezinárodní dokumenty, na něž odkazují. Doporučení Výboru ministrů REC(2002)2 ze dne 21. 2. 2002 o přístupu k úředním dokumentům přistupuje k výlukám z práva na informace široce. Samo však stanoví, že představuje minimální standard a neměly by jím být dotčeny vnitrostátní předpisy, které zakotvují právo na informace v širším rozsahu. Totéž platí v případě Úmluvy Rady Evropy o přístupu k úředním dokumentům (CETS No. 205). Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise se pak týká pouze přístupu k dokumentům orgánů EU.

12. Třetím důvodem odmítnutí žádosti bylo, že se vybrané informace týkají rozhodovací činnosti soudů [§ 11 odst. 4 písm. b) InfZ]. Ani s tímto závěrem žalobce nesouhlasí. Tato výluka má sloužit k ochraně zcela jiného druhu informací. Musí jít o úkony či postupy v soudních řízeních, které jsou předvídány procesním předpisem upravujícím daný druh řízení. Žádná procesní úprava však nepředpokládá postup, kdy by žalovaný měl komunikovat s vládním zmocněncem pro zastupování České republiky před mezinárodními orgány ochrany lidských práv (dále jen „vládní zmocněnec“) či kterýmkoli jiným orgánem veřejné moci.
13. Nehraje roli, že komunikace byla označena jako poskytování součinnosti dle zákona č. 186/2011 Sb., o poskytování součinnosti pro účely řízení před některými mezinárodními soudy a jinými mezinárodními orgány (dále jen „zákon o poskytování součinnosti“). Nejedná se totiž o postup předpokládaný právní úpravou soudního řízení a ESLP ani není soudem ve smyslu tohoto zákona.
14. Aplikace výlučky je dále limitovaná jejím účelem, kterým je ochrana nezávislosti a nestrannosti soudní moci. Správní orgány však nijak neuvádí, proč a jak by poskytnutím informací mělo dojít k ohrožení nezávislosti nebo nestrannosti soudní moci či ESLP. Není patrné, jak by zveřejnění komunikace o okolnostech sporu mělo k takovému ohrožení přispět. Výlučka, resp. její účel, navíc nezahrnuje mezinárodní orgány, ale pouze české soudní orgány.
15. Žalobce dále namítal nesprávné provedení testu proporcionality.
16. Při posuzování kritéria *vhodnosti* má povinný subjekt zkoumat, zda je opatření omezující základní právo vůbec schopno dosáhnout zamýšleného cíle, tedy ochrany jiného základního práva nebo veřejného zájmu. Žalovaný se tak měl zabývat otázkou, zda může poskytnutí informací sloužit veřejné kontrole zákonnosti komunikace orgánů veřejné moci. Tuto otázku však nezkoumal. Pouze konstatoval, že nelze mít za to, že by poskytnutí informací *a priori* přispělo ke kontrole výkonu veřejné moci. Tento závěr je dle žalobce nesprávný a nepřezkoumatelný.
17. Při posuzování kritéria *potřebnosti* má povinný subjekt zkoumat, zda je opatření omezující základní právo tím nejšetrnějším z více možných prostředků. Žalovaný tak měl posoudit, zda je poskytnutí informací nejšetrnější způsob, jak by veřejnost mohla vyhodnotit zákonnost komunikace. Tuto otázku však nezkoumal. Pouze dovedl, že adekvátní náhradou komunikace jsou veřejně dostupné informace o stavu vedených řízení a stránky ESLP, resp. vnitrostátní databáze, kde jsou zveřejňována finální rozhodnutí. Žalobce však nežádal o sdělení stavu řízení ani o konečná rozhodnutí, ale o komunikaci orgánů veřejné moci.
18. Při posuzování kritéria *přiměřenosti* má povinný subjekt zkoumat, zda opatření omezující základní právo není nepřiměřené ve vztahu k zamýšlenému cíli, tedy zda negativní důsledky omezení nepřesahují pozitiva v podobě veřejného zájmu na těchto opatřeních. Žalobce již ve správním řízení předestřel, že by poskytnutí informací nemělo žádné negativní dopady. Navíc hodnocení přiměřenosti je zapotřebí provést ve vztahu k jednotlivým odepřeným informacím. K tomu však nedošlo.
19. Dle žalobce pak není zřejmé, proč mu byly odepřeny celé dokumenty (celky komunikace) a proč nebylo možné poskytnout alespoň ty části, na které se výlučky nevztahují, nebo u kterých by to připustil test proporcionality. Nic nebránilo tomu, aby byla znečitelněna část

komunikace, což je ostatně běžnou praxí. Rozhodnutí přitom nevysvětlují, proč by tento postup nebyl možný.

20. Žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a přikázal žalovanému požadované informace poskytnout, event. aby zrušil napadené i prvostupňové rozhodnutí.

Vyjádrění žalovaného

21. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Předně podotkl, že výroky I a III napadeného rozhodnutí bylo rozkladu vyhověno, žalobce tak jimi nebyl zkrácen na svých právech.
22. Dle žalovaného žalobce v žalobě nově vznáší pochybnosti o nestrannosti a nezávislosti soudů a o překračování kompetencí ze strany orgánů veřejné moci. To však vůbec nebylo předmětem správního řízení. Žalobce nesprávně předjímá, že soudy ve vnitrostátních sporech komunikovaly s orgány moci výkonné bez vědomí ostatních účastníků, čímž došlo k narušení nezávislosti a nestrannosti soudní moci. Požadované dokumenty se však netýkají komunikace žalovaného se soudy. Tato tvrzení jsou také nekonzistentní s argumentací žalobce, že zveřejněním informací nemůže dojít k ohrožení nezávislosti a nestrannosti soudní moci.
23. Vyhledaná korespondence byla vymezena řádně. V napadeném rozhodnutí je uvedeno, kolik dokumentů bylo dohledáno, dokumenty jsou číselně označeny a jejich obsah je dostatečně vyložen. Navíc výrokem III bylo prvostupňové rozhodnutí zrušeno, jelikož nebylo možné přezkoumat, zda žalovaný skutečně dohledal všechny dokumenty. Není tedy pravda, že by ministr zahraničních věcí pouze aproboval způsob vymezení dohledaných informací.
24. Ohledně první výluky byl v prvostupňovém rozhodnutí nejdříve podrobně popsán zahraničněpolitický kontext vztahů mezi Lichtenštejnskem a Českou republikou. Následně byl vyložen pojem zahraniční služby a situace byla pod tento pojem podřazena. V napadeném rozhodnutí je popsáno, které dokumenty obsahují diplomatickou korespondenci, odborné právní rozборы a analýzy, a tudíž naplňují podmínky pro omezení jejich poskytnutí. Bylo opakovaně konstatováno, že poskytnutí těchto dokumentů by i vzhledem k citlivosti informací představovalo přímé a významné ohrožení výkonu zahraniční služby. Žalobce opomíjí, že dokumenty mohou obsahovat skutečnosti, které nejsou veřejně známy, a které by tak mohly žalovanému uškodit. Tvrzení, že žalovaný dokumenty odmítl poskytnout, protože z nich vyplývá pochybnost o tom, zda české orgány jednaly v souladu s právem, jsou hypotetická a ničím nepodložená.
25. Ohledně druhé výluky žalovaný odkázal na judikaturu, ze které vyplývá, že význam rovnosti zbraní nemusí být vždy pouze v procesní rovině. V napadeném rozhodnutí je vymezeno, že obsahem dokumentů jsou právní rozборы pro účely řízení před ESLP, jejichž zveřejnění by nepříznivě ovlivnilo rovnost účastníků.
26. Ohledně třetí výluky byl v napadeném rozhodnutí řádně vyložen obsah pojmu rozhodovací činnost soudů. Obsahem dohledané komunikace jsou informace o rozhodovací činnosti vnitrostátních soudů i ESLP. Jedná se o dokumenty přípravné povahy i vlastní podání. Žalobce nijak nezpochybňuje obsah dokumentů. Pouze tvrdí, že neexistuje právní základ pro vedení komunikace mezi žalovaným a jinými orgány veřejné moci, což není pravda. Podle žalobce pod výlukou nemůže spadat *ex parte* komunikace se soudy, jež je vedena mimo mantinely konkrétního řízení; taková komunikace však není obsahem dohledaných dokumentů. Výlukou dále nelze vykládat tak úzce, že by dopadala pouze na řízení před

vnitrostátními soudy. Judikatura dovodila její aplikovatelnost i na řízení před Mezinárodním střediskem pro řešení sporů a investic. Tím spíše se proto bude vztahovat na řízení před ESLP.

27. Námitky ohledně nesprávného provedení testu proporcionality jsou pouhým projevem nesouhlasu se závěry správních orgánů. Kritéria proporcionality byla v obou rozhodnutích řádně zvažována a zkoumána.

Replika žalobce

28. Žalobce rozporoval, že by v žalobě vznášel nová tvrzení. Již v průběhu správního řízení uváděl, že účelem žádosti je kontrola veřejné moci. Také nepředjímá obsah komunikace. Na základě jiných žádostí však disponuje informacemi, že docházelo k *ex parte* komunikaci se soudy.
29. Argumentace žalobce není vnitřně rozporná. V žalobě namítal, že zveřejnění informací nemůže ohrozit nestrannost a nezávislost soudní moci, což je jedna z podmínek pro aplikaci výluky podle § 11 odst. 4 písm. b) InfZ. To nelze směřovat se skutečností, že samotné informace mohou prokazovat, že k porušení nestrannosti a nezávislosti soudní moci již došlo. Rovněž nebrojí proti samotnému omezení práva na informace zákonodárcem, ale proti extenzivnímu výkladu výjimek.
30. Ačkoli žalovaný ve vyjádření opět shrnul historické pozadí sporu mezi Lichtenštejnskem a ČR, už neuvádí, jak by se poskytnutí požadovaných informací mělo negativně projevit na výkonu zahraniční služby. Jakýkoli spor mezi státy či jejich subjekty může ve výsledku ovlivnit vzájemné vztahy. To však nelze použít jako paušální důvod pro omezení ústavně zaručeného práva na informace. Vyjádření žalovaného navíc nemůže zhojit vady napadeného rozhodnutí.
31. Dle žalovaného žalobce pomíjí, že dokumenty mohou obsahovat i veřejně doposud nedostupné informace. Žalobci však není zřejmé, proč mu nebyly poskytnuty alespoň ty informace, které jsou veřejně známé. Např. mezistátní stížnost a navazující vyjádření již byly zveřejněny Ministerstvem spravedlnosti. Také mu mohly být poskytnuty informace, které ze své povahy nemohou ohrozit výkon zahraniční služby (např. záhlaví e-mailové korespondence s údaji o odesílateli, adresátu, datu atd.).
32. Žalovaný odkázal na rozsudek zdejšího soudu, podle něhož k ohrožení účastníků nemusí dojít pouze v procesní rovině. Jedná se však o izolované rozhodnutí, které se nevypovídá s judikaturou NSS a Ústavního soudu. Žalobce navíc nepožadoval pouze právní rozbor a analýzy, ale velké množství komunikace rozličné povahy.
33. Žalovaný dezinterpretuje žalobcovy námitky proti aplikaci výluky dle § 11 odst. 4 písm. b) InfZ. Podstata námitky spočívá v tom, že výluka dopadá na informace, jež byly vytvořeny soudy nebo účastníky řízení v soudních řízeních, jak to předpokládá příslušný procesní předpis. Nevztahuje se však na jakýkoli podklad, který by šlo jen sebemenším způsobem dát do souvislosti se soudním řízením.
34. Dle žalobce má stát v řízení před ESLP zastupovat vládní zmocněnec, žalovanému to nepřisluší. Pokud se tedy podílel na *ex parte* komunikaci, překročil svoji pravomoc a jednal nezákonně. Takovému postupu nelze poskytovat ochranu tím, že bude před veřejností skryt pod rouškou poskytování součinnosti vládnímu zmocněnci či aplikací výluky z práva na informace.

35. Žalovaný též nereagoval na námitky žalobce ohledně testu proporcionality a pouze uzavřel, že byl proveden správně. Rozhodnutí orgánů veřejné moci však nemohou být založena pouze na konstatování *ad autoritatem*.

Částečné odmítnutí žaloby

36. Soud se předtím, než se zabýval žalobou samotnou, musel vypořádat s otázkou, zda je žaloba v celém rozsahu přípustná.
37. Podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle zákona nepřipustný*.
38. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s., *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Za rozhodnutí se považuje také závazné stanovisko, které brání vydání povolení či souhlasu*.
39. Podle § 70 písm. a) s. ř. s. *ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími*.
40. Soud konstatuje, že k žádosti žalobce bylo vyhledáno celkem 43 dokumentů. Ministr zahraničních věcí výrokem I napadeného rozhodnutí zrušil prvostupňové rozhodnutí a řízení zastavil v rozsahu specifikovaných dokumentů, které žalobci poskytl (dokumenty č. 12, 29, 33, 37 a 39–43). Výrokem III napadeného rozhodnutí ministr zahraničních věcí zrušil prvostupňové rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, protože nebylo patrné, zda a jak žalovaný zohlednil upřesnění žádosti ze dne 17. 4. 2025 (zda vyhledával i další dokumenty nad rámec již vyhledaných 43 dokumentů), a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
41. Těmito výroky tudíž ministr zahraničních věcí rozkladu žalobce vyhověl a nemohl nijak zasáhnout do jeho práv a povinností. Nadto v důsledku výroku III napadeného rozhodnutí správní řízení dále pokračovalo před prvostupňovým orgánem, věc tak v tomto rozsahu nedospěla do stádia pravomocně skončeného správního řízení a nadále zůstává na úrovni veřejné správy, k čemuž lze pro srovnání odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2019, č. j. 10 As 147/2018-109.
42. Žalobce se petitum žaloby domáhal zrušení napadeného rozhodnutí jako celku, proti jeho výrokům I a III však v žalobě ničeho nenamítal a ani náznakem netvrdil, že by jimi byl zkrácen na svých právech; veškerá jeho argumentace brojila proti odmítnutí žádosti potvrzenému výrokem II napadeného rozhodnutí.
43. Soud tak konstatuje, že žaloba byla v rozsahu, v němž směřovala proti výrokům I a III napadeného rozhodnutí, podána proti rozhodnutí, které je vyloučeno ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) ve spojení s § 65 odst. 1 s. ř. s. Soud ji proto v tomto rozsahu jako nepřipustnou odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Posouzení žaloby soudem

44. Soud přezkoumal výrok II napadeného rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

45. Soud rozhodl bez jednání, jelikož ve věci lze rozhodnout jen na základě listinných důkazů, k nimž měli účastníci možnost se vyjádřit nebo které jsou jim známy. Žádný z účastníků současně neprojevil nesouhlas s tímto postupem (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
46. Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
47. Podle § 11 odst. 1 písm. e) InfZ *povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud její poskytnutí významně nebo přímo ohrožuje výkon zahraniční služby při ochraně zájmů České republiky a jejích občanů v zahraničí.*
48. Podle § 2 písm. a) zákona č. 150/2017 Sb., o zahraniční službě, *pro účely tohoto zákona se rozumí zahraniční službou činnost zaměřená na navazování, udržování a rozvíjení vztahů s cizími státy a ostatními subjekty mezinárodního práva, jakož i ochrana zájmů České republiky a jejích občanů v zahraničí, vykonávaná v Ministerstvu zahraničních věcí.*
49. Podle § 11 odst. 1 písm. g) InfZ, ve znění do 18. 8. 2025 [pozn. nyní písm. f)], *povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud byla vytvořena nebo získána v přímé souvislosti se soudním, rozhodčím, správním nebo obdobným řízením, a to i před jeho zahájením, a její poskytnutí může ohrozit rovnost účastníků tohoto řízení.*
50. Podle § 11 odst. 4 písm. b) InfZ *povinné subjekty dále neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků.*
51. Soud konstatuje, že zdejší soud rozsudkem ze dne 12. 3. 2026, č. j. 10 A 64/2025-80, vyhověl žalobě téhož žalobce a zrušil rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 7. 4. 2025, č. j. MSP-10/2025-ODKA-ROZ/5. Předmětem sporu v daném řízení bylo odmítnutí obdobně formulované žádosti o informace, jež byla adresována Ministerstvu spravedlnosti. Citovaný rozsudek je z velké míry přenositelný i na nyní posuzovanou věc. Žádost žalobce byla totiž v obou případech odmítnuta ze stejných důvodů a jsou uplatňovány podobné argumenty. Nyní rozhodující senát se přitom ztotožňuje s argumentací zdejšího soudu v citovaném rozsudku, na niž bude v podrobnostech níže odkazovat.
52. Výrokem II napadeného rozhodnutí došlo k formulačnímu upřesnění prvostupňového rozhodnutí v tom směru, že k jednotlivým vyhledaným dokumentům je nyní přiřazen konkrétní důvod pro odmítnutí jejich poskytnutí dle § 11 InfZ. Výrok II zní tak, že se žádost odmítá:
- podle § 11 odst. 1 písm. e) InfZ v rozsahu dokumentů č. 2 a 4–11,
 - podle § 11 odst. 1 písm. g) InfZ, ve znění do 18. 8. 2025, v rozsahu dokumentů č. 1–3, 13–28, 30–32, 34–36 a 38,
 - podle § 11 odst. 4 písm. b) InfZ v rozsahu dokumentů č. 19, 21, 25–28, 30–32, 34–36 a 38.
53. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné tehdy, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, z jakého důvodu správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tedy jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (usnesení rozšířeného senátu

Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS).

54. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v tom, že nevypořádalo jeho rozkladovou argumentaci a pouze převzalo závěry prvostupňového rozhodnutí. V tom však soud nepřezkoumatelnost neshledal. Obecně totiž dostačuje, pokud správní orgány oproti tvrzením účastníka řízení vystaví vlastní argumentaci; nemusí podrobně reagovat na každou dílčí námitku. Nepřezkoumatelnost pak nelze spatřovat ani v tom, že si ministr zahraničních věcí osvojil některé závěry prvostupňového rozhodnutí. To je obecně přípustné, navíc rozhodnutí správních orgánů obou stupňů z hlediska soudního přezkumu tvoří jeden celek (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, Sb. NSS 534/2005, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Ministr zahraničních věcí nadto prvostupňové rozhodnutí částečně zrušil. Neaproboval tedy pouze závěry žalovaného.
55. Žalobce dále namítal, že v obou rozhodnutích nejsou dostatečně vymezeny a identifikovány dohledané informace. S touto námitkou se soud neztotožnil, byť zároveň dospěl k závěru, že způsob vymezení a identifikace dohledaných informací v kontextu dalších okolností vede k důvodnosti jiné námitky žalobce.
56. Prvostupňové rozhodnutí žádnou identifikaci vyhledaných dokumentů neobsahuje. Dokumenty jsou zde pouze rámcově vymezeny pomocí svého obsahu, přičemž jsou rozděleny na dvě skupiny podle toho, zda se týkají mezistátní stížnosti či vnitrostátních řízení. V napadeném rozhodnutí jsou dokumenty již očíslovány (1–43), rozděleny na tři skupiny podle důvodu jejich neposkytnutí (výrok II) a opět stručně obsahově popsány. V neveřejné části správního spisu se také nachází tabulka s číslovaným seznamem vyhledaných dokumentů. Zde jsou dokumenty seřazeny a identifikovány pomocí čísel jednacích či krátkého slovního popisu.
57. Soud považuje identifikaci vyhledaných dokumentů v napadeném rozhodnutí pomocí jejich očíslování za dostačující. Ministr zahraničních věcí tedy zhojil vadu prvostupňového rozhodnutí, ze kterého nebylo dostatečně patrné, z jakého zákonného důvodu nebyl poskytnut specifikovaný dokument.
58. Co se týče popisu obsahu či povahy vyhledaných dokumentů z judikatury vyplývá, že v případě odmítnutí žádosti lze důvody rozhodnutí konkretizovat jen do té míry, aby nedošlo k popření předvídané ochrany (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As 229/2014-48). Rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí poskytnutí informace musí být odůvodněno tak, aby z něj bylo možné seznat, jaké zájmy by byly poskytnutím informace ohroženy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2023, č. j. 8 As 156/2021-26). Informace však nemohou být identifikovány natolik, aby fakticky došlo k jejich částečnému poskytnutí. Zpravidla bude nutné jen obecně vymezit předmět informací bez konkretizace jejich obsahu, tedy typově vymezit povahu informací (či množin informací) obsažených v požadovaných dokumentech tak, aby odůvodnění bylo přezkoumatelné, a zároveň nedošlo k narušení uplatněné ochrany (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2023, č. j. 6 As 123/2022-93). Závěr o tom, jestli je důvod výluky přiléhavý, si následně může udělat soud, který porovná konkretizované závěry s obsahem požadovaných informací (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2022, č. j. 2 As 40/2021-20). V podrobnostech viz body 41–43 rozsudku č. j. 10 A 64/2025-80.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

59. V napadeném rozhodnutí je povaha dokumentů předestřena následovně. S odkazem na prvostupňové rozhodnutí je zde uvedeno, že dokumenty č. 1–24 se týkají mezistátní stížnosti. Má jít zejména o komunikaci mezinárodněprávního odboru žalovaného s vládním zmocněncem. Obsahem jsou odborné věcné a právní rozборы, analýzy k dotazům a připomínkám k mezistátní stížnosti, diplomatická korespondence, interní informace žalovaného a informace týkající se mezinárodněprávních otázek a vztahu mezi Českou republikou (resp. Československem) a Lichtenštejnskem (str. 6–7 napadeného rozhodnutí). Dále je uvedeno, že dokumenty č. 25–43 se týkají vnitrostátních řízení – žalob na vyklizení nebo na určení vlastnického práva k nemovitostem, jež podaly lichtenštejnské subjekty vůči českým subjektům. Obsahem má být komunikace žalovaného s jinými orgány veřejné moci, které se na něj obrátily s žádostí o součinnost a o stanovisko k mezinárodněprávním otázkám (str. 6 napadeného rozhodnutí). Krátký popis dokumentů je obsažen také v pasážích, jež se věnují konkrétním důvodům pro odmítnutí žádosti (str. 7–8 napadeného rozhodnutí).
60. Soud považuje takto provedené vymezení obsahu či povahy vyhledaných informací v obecné rovině za dostačující. Popis vyhledaných dokumentů je určitý do té míry, aby bylo patrné, o jakých dokumentech (množinách dokumentů) bylo rozhodováno. Současně však vyhledané informace nešlo popsat konkrétněji bez toho, aniž by hrozilo riziko zmaření účelu ochrany informací podle jednotlivých výluk dle § 11 InfZ.
61. Soud po seznámení se s obsahem spisu konstatuje, že obsah vyhledaných informací odpovídá jejich popisu v obou rozhodnutích. Pro úplnost soud podotýká, že obsahem dokumentů není komunikace mezi soudy a žalovaným, resp. mezi soudy a jinými orgány veřejné moci. Dokumenty tedy nesvědčí o „nepřípustné ex parte komunikaci“, jak opakovaně uváděl žalobce. Této argumentaci se soud proto blíže nevěnoval.
62. Soud však přesto dává žalobci za pravdu, že ze způsobu vymezení obsahu dokumentů pramení částečná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Soud totiž spatřuje problém v tom, že dané skupiny jsou tvořeny nesourodými dokumenty s odlišnou povahou. Zdůvodnění použití jednotlivých důvodů dle § 11 InfZ se následně vždy vztahuje k celé této skupině, byť jsou v ní obsaženy typově odlišné dokumenty. Právní argumentace pro aplikaci zákonných důvodů je tedy vždy paušální a má pokrýt celou skupinu dokumentů. Důsledkem tohoto postupu je, že použitá argumentace vztahující se k celé skupině na některé jednotlivé dokumenty dopadá plně, na některé pouze částečně, a na některé spíše nikoli (k tomu podrobněji níže).
63. Soud dává žalobci za pravdu také v tom, že správní orgány postupovaly nesprávně, když přistoupily k úplnému odmítnutí žádosti, resp. když neposkytly žalobci požadované dokumenty ani v omezeném rozsahu. Soud předesílá, že má za to, že použité výluky plně nedopadají na všechny dohledané informace. Minimálně některé dokumenty či jejich části tudíž měly být žalobci poskytnuty.
64. Správní orgány zdůvodnily svůj postup tím, že vyhledané informace tvoří nedílný celek, který nelze rozdělit takovým způsobem, aby současně nebyly poskytnuty informace, na které dopadají zákonné výluky. Tento názor však soud nesdílí. Poskytnutí anonymizovaných, začerněných či jinak oddělených částí informací není v tomto případě absolutně nemožné či technicky neproveditelné.
65. Judikatura přitom soustavně akcentuje, že rozsah omezení práva na přístup k informacím je zapotřebí vykládat restriktivně. Žádost nelze odmítnout jako celek jen proto, že část

požadovaných informací nemá být vydána. Povinné subjekty jsou povinny chráněné údaje anonymizovat a dbát na to, aby podstata a srozumitelnost informací zůstala nedotčena. Srozumitelnost výstupu ale není faktorem, který může sám o sobě vést k odmítnutí poskytnutí informace – zákon takovou možnost omezení základního práva žadatelů výslovně nezakládá. Použitelnost informací pro žadatele (tj. i srozumitelnost informací) proto není faktorem, který by měl povinný orgán zohledňovat (v podrobnostech body 106–113 rozsudku č. j. 10 A 64/2025-80).

66. Stručně řečeno je tedy zdůvodnění použití důvodů pro odmítnutí žádosti také příliš paušální. V obou rozhodnutích absentuje bližší posouzení, zda skutečně každý jednotlivý dokument či jeho část obsahuje informace, na něž by dopadaly použité zákonné výluky. Soud proto souhlasí s žalobcem, že v tomto směru bylo odmítnutí žádosti nezákonné.
67. Soud tyto závěry nyní blíže ilustruje na konkrétních důvodech pro odmítnutí žádosti. Zde se vyjádří také k ostatním námitkám žalobce stran aplikace jednotlivých výluk.
68. Prvním důvodem odmítnutí žádosti bylo to, že by poskytnutí informací významně nebo přímo ohrozilo výkon zahraniční služby [§ 11 odst. 1 písm. e) InfZ]. Soud připomíná, že tento důvod se týkal dokumentů č. 2 a 4–11, jejichž obsahem je diplomatická korespondence mezi českými a lichtenštejnskými zástupci a komunikace žalovaného s vládním zmocněncem ohledně mezistátní stížnosti (včetně odborných rozborů). To je uvedeno též na str. 7 napadeného rozhodnutí.
69. Zahraniční služba je definována v § 2 písm. a) zákona o zahraniční službě jako *činnost zaměřená na navazování, udržování a rozvíjení vztahů s cizími státy a ostatními subjekty mezinárodního práva, jakož i ochrana zájmů České republiky a jejích občanů v zahraničí, vykonávaná v Ministerstvu zahraničních věcí*. Jedná se tedy o širokou definici zahrnující řadu různorodých činností, které jsou dále upřesněny především v § 11 zákona o zahraniční službě; dle odst. 1 písm. a) tohoto ustanovení se výkonem (zahraniční) služby v ústředí rozumí *utváření dvoustranných a mnohostranných vztahů s ostatními státy a mezinárodními organizacemi, včetně mezinárodních regionálních uskupení*.
70. Z důvodové zprávy k zákonu č. 111/2019 Sb., jímž byl do InfZ zaveden důvod odmítnutí žádosti dle § 11 odst. 1 písm. e), plyne, že výlučka „*směřuje na ochranu informací, jejichž poskytování, potažmo zveřejnění, by vedlo k maření efektivity (i důvěryhodnosti) výkonu zahraniční služby ze strany České republiky v mezinárodním kontextu*“. Návrh samotný je reakcí na požadavky na poskytnutí informací, které je obtížné podřadit pod některou z výjimek pro poskytování informací, avšak jejichž poskytnutí by mělo značně negativní dopady právě na efektivitu prosazování zájmů České republiky v zahraničí v rámci diplomatického vyjednávání, sjednávání smluv, dohod, hlasování, včetně hlasování tajného, přípravy na taková hlasování a jednání samotného, nebo pokud se např. jedná o osudu občanů, kteří se ocitli v zahraničí v nepříznivé situaci. Těmito informacemi mohou být např. instrukce pro tajné hlasování v mezinárodních organizacích, dokumenty od jiných států či mezinárodních organizací nebo podklady k jednání o občanech zadržovaných v zahraničí, které *stricto sensu nelze považovat za utajované informace, avšak jejichž citlivost je značná a je jen obtížně představitelné, že by [...] byly poskytovány a návazně zveřejňovány*“ (pozn. zdůraznění provedeno soudem).
71. Záměrem zákonodárce bylo tedy reagovat na situaci, kdy pro žalovaného bylo před zavedením výluky obtížné odmítnout poskytnutí jím shromažďovaných důvěrných informací. Tato výlučka by nyní měla žalovanému umožnit neposkytovat důvěrné informace, jejichž zveřejnění by mělo negativní vliv na prosazování zájmů ČR či její důvěryhodnosti

v rámci mezinárodních vztahů. Mezi tyto informace jsou přitom výslovně uvedeny také dokumenty poskytnuté jinými státy. Dle soudu je proto tato výlučka již na první pohled aplikovatelná na vyhledanou diplomatickou korespondenci. Vždy ovšem platí, že pro její aplikaci musí být ohrožení zahraniční služby významné nebo přímé, což musí v každém konkrétním případě posoudit a zdůvodnit povinný subjekt.

72. Ministr zahraničních věcí v tomto ohledu v zásadě převzal odůvodnění obsažené na str. 8–9 prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný nejdříve vyložil pojem zahraniční služby, představil jádro sporu mezi Lichtenštejnskem a Českou republikou a popsal kontext složitých vztahů mezi oběma zeměmi. Uvedl, že předmětem sporu je majetek v hodnotě zhruba 30 miliard Kč, který zahrnuje také kulturní památky zapsané na seznamu UNESCO. Zdůraznil, že řízení před ESLP není jediným způsobem řešení sporu mezi oběma zeměmi. Spory jsou obecně řešeny diplomatickou cestou a v budoucnu připadá v úvahu též sjednání mezinárodní smlouvy či řízení před jiným mezinárodním soudem.
73. Na základě toho pak žalovaný uvedl, že „[z]veřejňování informací, jak jednotlivé organizační složky státu spolupracují a vytvářejí argumentaci přímo vážící se k majetkovým otázkám, je v rozporu se zahraničněpolitickými zájmy České republiky, včetně snahy podporovat lepší vzájemné porozumění mezi oběma státy. Současně by takové zveřejňování výrazně omezilo vyjednávací možnosti České republiky do budoucna. Poskytnutí a zveřejnění požadovaných informací by dále mohlo vést k vyvíjení vnějšího tlaku na probíhající jednání před ESLP, jakož i před vnitrostátními orgány a v rámci mezinárodního společenství obecně.“. Podotkl také, že výkonem zahraniční služby je i zastupování státu před mezinárodními soudy. V případě sporu mezi dvěma státy nelze striktně oddělovat ochranu zahraničněpolitických zájmů od důvodů odmítnutí žádosti souvisejících se soudními řízeními. Poté uzavřel, že „informace [...] dosahují takové citlivosti, že jejich poskytnutí či zveřejnění by významně ohrozilo efektivní ochranu zájmů České republiky a je tak naplněn důvod pro omezení poskytnutí informací [podle § 11 odst. 1 písm. e) InfZ]“.
74. Neposkytnutí dokumentů podle § 11 odst. 1 písm. e) InfZ je tedy zdůvodněno zejména tím, že by vztahům České republiky a Lichtenštejnska, potažmo vyjednávacím možnostem České republiky, mohlo uškodit zveřejňování informací o tom, jak spolu jednotlivé české orgány spolupracují a spoluvytvářejí argumentaci k mezistátní stížnosti.
75. Soud však podotýká, že v této skupině neposkytnutých dokumentů je obsažena převážně diplomatická korespondence mezi lichtenštejnskými a českými zástupci. Tato korespondence není jakýmkoli dokladem o vzájemné spolupráci českých státních složek. Vzájemná komunikace mezi českými orgány je v dané skupině obsažena pouze okrajově.
76. Zde tak dochází k onomu směšování argumentů pro neposkytnutí typově rozdílných informací, které bylo naznačeno výše. Správní orgány předestřely jednotnou argumentaci pro neposkytnutí jak diplomatické korespondence s lichtenštejnskými orgány, tak komunikace s vládním zmocněncem, ačkoli jde o dokumenty odlišné povahy. V dané skupině dokumentů navíc převažuje diplomatická korespondence, zatímco argumentace správních orgánů akcentuje důležitost neposkytnutí informací o vzájemné komunikaci českých orgánů.
77. Podle soudu tak nelze z odůvodnění obou rozhodnutí jasně seznat, které argumenty mají vlastně odůvodňovat neposkytnutí vyhledané diplomatické korespondence. Soud má přitom za to, že právě pro diplomatickou korespondenci by využití této výlučky bylo nejpříležitější, což ostatně vyplývá i z citované důvodové zprávy. Svědčí o tom také fakt, že ministr

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

zahraničních věcí veškerou vyhledanou diplomatickou korespondenci zařadil právě pod tento důvod. Přesto se jí však odůvodnění obou rozhodnutí téměř nevěnuje.

78. Soud považuje za plausibilní, že by zveřejnění diplomatické korespondence mohlo poškodit vztahy České republiky s Lichtenštejnskem, či obecně narušit důvěryhodnost ČR v rámci mezinárodních vztahů. V krajním případě by zveřejnění korespondence mohlo působit dokonce jako snaha o vyvinutí nátlaku na druhou stranu sporu. V tom by pak podle soudu mohlo být spatřováno přímé či významné ohrožení zahraniční služby. Takto však argumentace správních orgánů vystavěna není, resp. je natolik smísená s argumenty pro neposkytnutí informací o vzájemné komunikaci českých orgánů, že to činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.
79. Soud proto uzavírá, že byť na diplomatickou korespondenci dopadá zvolený zákonný důvod pro její neposkytnutí, již na ni téměř vůbec nedopadá použité odůvodnění. Tento deficit nelze považovat za zanedbatelný, protože diplomatická korespondence v dané skupině dokumentů jednoznačně převažuje.
80. Ze žalobní argumentace je přitom evidentní, že žalobce brojil právě proti neposkytnutí informací o vzájemné komunikaci českých orgánů. Naopak proti neposkytnutí diplomatické korespondence ničeho nenamítal. Zjevně i žalobce měl tedy za to, že obsahem dané skupiny dokumentů je převážně vzájemná komunikace českých orgánů, ačkoli tomu tak není.
81. Ve vztahu k vyhledané komunikaci s vládním zmocněncem je již odůvodnění správních orgánů přiléhavější, nic to však nemění na závěru o jeho nepřezkoumatelnosti.
82. Soud opět považuje za plausibilní argumentaci, že by zveřejněním vzájemné komunikace mezi českými orgány mohlo dojít k ohrožení zájmů České republiky ve výše uvedeném smyslu, tedy k ohrožení vyjednávací pozice České republiky, narušení vzájemných vztahů mezi oběma zeměmi atp. Soud nesouhlasí s žalobcem, že by k tomuto ohrožení mohlo dojít jen tehdy, pokud by z informací vyplývaly pochybnosti českých orgánů o tom, zda v minulosti Československo jednalo v souladu s právem. Ať už je nyní pozice českých orgánů jakákoli, je patrné, že mezi vyhledanými dokumenty může být řada informací citlivé povahy, jejichž zveřejnění by mohlo ohrozit diplomatické vztahy, zvláště pokud tyto informace nejsou druhé straně známy a nejsou formulovány příliš diplomatickým jazykem.
83. V takovém případě však soud nerozumí tomu, proč jsou pod důvod odmítnutí žádosti spočívající v ohrožení zahraniční služby podřazeny pouze dva dokumenty obsahující komunikaci ohledně sporu před ESLP, zatímco drtivá většina obdobných dokumentů je podřazena pod odlišný důvod spočívající v možném narušení rovnosti účastníků. Pro dokumenty, jež souvisí s probíhajícím sporem před ESLP, se skutečně jeví jako přiléhavější důvod dle § 11 odst. 1 písm. g) InfZ, ve znění do 18. 8. 2025. Pokud však měly správní orgány skutečně za to, že toto řízení nelze striktně oddělit od zahraničněpolitických zájmů ČR (a tedy od možného ohrožení zahraniční služby), je dle soudu nekonzistentní a vnitřně rozporné, jestliže je následně ohrožením zahraniční služby odůvodněno neposkytnutí pouze malé části těchto dokumentů.
84. Ve vztahu k důvodu podle § 11 odst. 1 písm. e) InfZ je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, protože směšuje důvody pro neposkytnutí zcela rozličných dokumentů, čímž je znemožněn jeho přezkum.

85. Druhým důvodem pro odmítnutí žádosti bylo, že část informací byla vytvořena nebo získána v souvislosti se soudním, rozhodčím, správním nebo obdobným řízením, a jejich poskytnutí by mohlo ohrozit rovnost účastníků tohoto řízení [§ 11 odst. 1 písm. g) InfZ, ve znění do 18. 8. 2025]. Soud uvádí, že tento důvod se týkal největšího množství dokumentů. Jedná se jak o dokumenty vytvořené v souvislosti s mezistátní stížností (č. 1–3, 13–24), tak s vnitrostátními řízeními (č. 25–28, 30–32, 34–36 a 38).
86. Ministr zahraničních věcí uvedl, že obsahem těchto dokumentů mají být právní rozborů pro řízení před ESLP (str. 8 napadeného rozhodnutí). Z prvostupňového rozhodnutí lze obsah konkrétních dokumentů dedukovat jen s obtížemi, neboť dokumenty nejsou vůbec číslovány a jsou vymezeny pouze ve dvou velmi rozsáhlých celcích podle toho, zda se vztahují k mezistátní stížnosti či k vnitrostátním řízením.
87. Dokumenty týkající se mezistátní stížnosti mají být tvořeny komunikací s vládním zmocněncem a souvisejícími rozborů. Má tak jít o informace v rámci „porad“ orgánů veřejné moci, jež slouží k přípravě pozice České republiky pro mezistátní řízení. Dále zde má být obsažena komunikace žalovaného s ostatními ústavními činiteli, diplomatická korespondence (k té viz výše) a projev České republiky ve Výboru delegátů ministrů při Radě Evropy. Mezi dokumenty jsou též interní informace vytvořené žalovaným za účelem mezinárodní stížnosti (str. 6 prvostupňového rozhodnutí). Na jiném místě je poté zopakováno, že obsahem dokumentů jsou odborné rozborů pro vládního zmocněnce (str. 9 prvostupňového rozhodnutí).
88. Dokumenty týkající se vnitrostátních řízení mají být tvořeny komunikací žalovaného s jinými orgány veřejné moci, která probíhala v návaznosti na tato řízení. Dokumenty mají obsahovat odbornou argumentaci a vyjádření žalovaného k relevantním mezinárodněprávním otázkám. Opět tak jde o informace v rámci „porad“ orgánů veřejné moci sloužící k přípravě pozice České republiky ve vnitrostátních řízeních. Taktéž zde se nacházejí interní informace žalovaného vztahující se k dané problematice (str. 6–7 prvostupňového rozhodnutí).
89. Odůvodnění výluky ministr zahraničních věcí také převzal z prvostupňového rozhodnutí. Sám pouze zopakoval, že zveřejněním odborných a právních rozborů by došlo k znevýhodnění jedné ze stran řízení (str. 8 napadeného rozhodnutí). Žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že zveřejněním dokumentů souvisejících s řízením u ESLP by došlo k narušení rovnosti účastníků řízení, protože se jedná o informace, ke kterým druhá strana sporu nemá přístup (str. 9 prvostupňového rozhodnutí). Dále uvedl, že stejný důsledek by mělo i zveřejnění dokumentů souvisejících s vnitrostátními řízeními. Řízení před ESLP totiž na daná řízení navazuje. Obě strany zde využívají argumenty z vnitrostátních řízení a dále je rozvíjejí. Rovněž je možné, že budou vnitrostátní řízení v důsledku rozhodnutí ESLP obnovena. Poskytnutím informací by tak mohlo dojít ke zvýhodnění jedné ze stran sporu v jednotlivých řízeních (ať už vnitrostátních či před ESLP). Tato strana by mohla disponovat všemi podklady protistrany, což by v řízení založilo významnou nerovnost (str. 10 prvostupňového rozhodnutí).
90. Soud předně konstatuje, že výluka dle § 11 odst. 1 písm. g) InfZ, ve znění do 18. 8. 2025 je na shora vymezené dokumenty obecně aplikovatelná. Soud se neztotožňuje s argumentací žalobce, že zveřejněním podkladů, rozborů či jiných dokumentů souvisejících s mezistátní stížností z principu nemůže dojít k narušení rovnosti účastníků řízení, že výluka míří pouze na narušení procesní rovnosti či že ji nelze použít na řízení před ESLP.

91. Výkladu tohoto ustanovení se zevrubně věnují body 46 a násl. rozsudku č. j. 10 A 64/2025-80, na které soud odkazuje. Nyní rozhodující senát pouze ve stručnosti uvádí, že výluka dopadá zejména na informace, s nimiž se druhý účastník nemůže seznámit v rámci předmětného řízení – typicky právě různé rozbory a analýzy, což vyplývá přímo z důvodové zprávy. Současně ovšem musí jít o dokumenty, které byly vytvořeny či získány v přímé souvislosti s daným řízením. Pod výlukou tak nelze zařadit všechny informace, které se řízení jakkoli týkají, např. sjednané smlouvy, o nichž je následně veden soudní spor (body 49–52 rozsudku č. j. 10 A 64/2025-80).
92. Výluka se použije také na řízení před ESLP. Jednak to opět výslovně vyplývá z důvodové zprávy, a jednak soud neshledává žádný důvod pro opačný závěr. Řízení o mezistátní stížnosti je v souladu s čl. 38 Evropské úmluvy vedeno kontradiktorním způsobem a podléhá proto obdobným standardům jako řízení vnitrostátní. To znamená, že každá strana musí mít možnost seznámit se stanovisky a důkazy, které byly protistranou předloženy soudu (ESLP) s cílem ovlivnit jeho rozhodnutí. Žádná ze stran však nemá právo na neomezený přístup k podkladům protistrany (body 57–58 rozsudku č. j. 10 A 64/2025-80).
93. V nynějším řízení přitom není sporné, že vyhledané informace byly získány v přímé souvislosti s řízením před ESLP, resp. s vnitrostátními řízeními. Žalobce ve své žádosti ostatně výslovně požadoval poskytnutí komunikace, jež byla ohledně těchto řízení vedena mezi žalovaným a jinými orgány veřejné moci (včetně příloh a souvisejících dokumentů). Z podstaty věci proto musí jít o komunikaci, která probíhala po zahájení těchto řízení a která s nimi souvisí.
94. Soud současně nepochybuje, že by zveřejněním podkladových dokumentů s informacemi o argumentech či procesní taktice České republiky v řízení před ESLP mohlo dojít k narušení rovnosti účastníků řízení. Bylo by zjevným narušením zásady rovnosti zbraní, pokud by jedna ze stran měla neomezený prostředek, jak nahlížet do připravované obhajoby druhé strany (body 55–56 rozsudku č. j. 10 A 64/2025-80 a také rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 5. 2022, č. j. 3 A 14/2020-65).
95. Nedůvodné jsou též námitky žalobce, že procesní strategii ČR před ESLP tvoří pouze vládní zmocněnec či že by se snad žalovaný dopouštěl protiprávního jednání tím, že se k případu odborně vyjadřoval. Žalovaný nijak nezasáhl do pravomoci vládního zmocněnce tím, že na jeho žádost pro účely řízení zpracoval odborná vyjádření či jiné podklady. Jde o žádoucí a zákonem zcela předvídaný postup (§ 1 a § 2 zákona o poskytování součinnosti).
96. Soud proto považuje danou výlukou za *obecně* aplikovatelnou na vyhledané dokumenty a použitou argumentaci správních orgánů za *obecně* přílehlavou. Problém však opět nastává při srovnání této argumentace s *konkrétními* vyhledanými dokumenty, jež jsou obsaženy ve správním spisu.
97. Soud zdůrazňuje, že vyhledané dokumenty nejsou tvořeny pouze právními a jinými veřejně nedostupnými rozbory či jejich pracovními verzemi. Jsou mezi nimi také např. dokumenty zachycující pouhou komunikaci mezi žalovaným a vládním zmocněncem či mezi žalovaným a jinými orgány veřejné moci. Tato komunikace přitom alespoň v některých částech neobsahuje věcné argumenty, nýbrž jen vypovídá o tom, kdo, co, kdy a kde vypracoval, zaslal atp. V případě poskytnutí takové komunikace (či její části) by přitom bylo riziko narušení rovnosti účastníků řízení před ESLP spíše zanedbatelné.

98. Soud dále přitakává žalobci, že by ke znevýhodnění některého z účastníků nevedlo zveřejnění dokumentů, které se sice týkají mezistátní stížnosti, ale k nimž mají přístup obě strany sporu. Pokud se jedná o dokument, jenž je oběma stranám sporu znám (např. vyjádření či jiné podání, s nímž se druhá strana již seznámila), není soudu patrné, jak by jeho zveřejnění vedlo k narušení rovnosti účastníků (totožně bod 60 rozsudku č. j. 10 A 64/2025-80). Soud ovšem nedokáže nyní přesně posoudit, ke kterým dokumentům má lichtenštejnská strana přístup a ke kterým nikoli, resp. které argumenty již byly v řízení před ESLP uplatněny a do jaké míry. Toto důkladnější posouzení musí proto učinit správní orgány v dalším řízení.
99. Soud též považuje zdůvodnění za příliš paušální v případě dokumentů vytvořených pro účely vnitrostátních řízení. U pravomocně skončených řízení nelze akceptovat argument, že mohou být teoreticky obnovena v důsledku zásahu ESLP. Pravomocné rozsudky z těchto řízení jsou totiž již veřejně dostupné, přičemž alespoň v některých případech může jít i o rozsudky vrcholných soudů, včetně soudu Ústavního. V těchto případech je tak znám nejen výsledek řízení, ale též argumentace, kterou účastníci v jejich průběhu uplatňovali. Nelze proto hromadně odmítnout poskytnutí dokumentů, jež se k těmto řízením vztahují. Je zapotřebí vzít v úvahu, že v případě skončených řízení je argumentace účastníků řízení přinejmenším částečně patrná již z narativních částí veřejně dostupných soudních rozsudků. Takovou argumentaci lze jen těžko považovat za neznámou či doposud nevyužitou.
100. Nynější situace je však specifická v tom, že sám žalovaný nebyl účastníkem vnitrostátních řízení. Tím byl vždy jiný orgán veřejné moci (Lesy ČR, Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových atd.). Žalovaný pro tyto orgány pouze vytvářel podklady. Vyhledané dokumenty proto nepředstavují samotná podání, ke kterým by měli ostatní účastníci plný přístup (např. v rámci nahlížení do spisu). Jde toliko o podkladové dokumenty, jejichž obsah následně mohl či nemusel být vtělen do vlastního podání účastníka.
101. Soud proto uznává, že alespoň část vyhledaných dokumentů může obsahovat neznámé nebo v soudních řízeních prozatím plně nevyužité informace, které by mohly být nadále relevantní pro řízení před ESLP, a k nimž lichtenštejnská strana doposud neměla přístup. Takové dokumenty by bylo možné neposkytnout.
102. Dle soudu je však nepravděpodobné, že by tomu tak bylo u všech vyhledaných dokumentů. Např. pokud by jedno ze zpracovaných stanovisek bylo zcela převzato jiným orgánem veřejné moci a vtěleno do soudního podání, obsahovalo by pouze již využitě argumenty, k nimž měla druhá strana sporu plný přístup. Zveřejnění takového stanoviska by pak rovnost účastníků řízení narušit nemohlo a zájem na jeho neposkytnutí by byl velmi malý. Soud však opět nemůže nyní posoudit, do jaké míry již byly vypracované rozborů a stanoviska v proběhlých řízeních použity, a do jaké míry se naopak jedná o protistraně doposud neznámé informace. Toto důkladnější posouzení bude opět na správních orgánech v dalším řízení.
103. Soud tudíž shledal, že v případě této výluky je odůvodnění napadeného rozhodnutí příliš paušální. Odmítnutí žádosti v plném rozsahu bylo proto nezákonné.
104. K námitce žalobce ohledně nesprávného výkladu mezinárodních dokumentů (Doporučení Výboru ministrů o přístupu k úředním dokumentům, Úmluvy Rady Evropy o přístupu k úředním dokumentům a Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům) soud uvádí, že tato otázka nebyla v řízení rozhodná. Neposkytnutí informací bylo zdůvodněno vnitrostátním právem. Žalovaný pouze uvedl,

proč je podle něj neposkytnutí informací souladné *také* s těmito dokumenty. Jednalo se však pouze o doplňkový argument, který neměl vliv na výsledek věci.

105. Jediný dokument, jehož neposkytnutí bylo odůvodněno mezinárodními závazky, byl zápis z jednání Výboru ministrů Rady Evropy (dokument č. 14), jelikož podle čl. 21 písm. a) Statutu Rady Evropy (publikovaného pod č. 123/1995 Sb.) jsou jednání Výboru ministrů neveřejná. Statut Rady Evropy je současně mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy a svědčí mu proto aplikační přednost před vnitrostátním právem. Vůči tomu však žalobce ničeho nenamítal.
106. Třetím důvodem odmítnutí žádosti bylo, že se část informací týká rozhodovací činnosti soudů [§ 11 odst. 4 písm. b) InfZ]. Tento důvod se týkal především dokumentů souvisejících s vnitrostátními řízeními (č. 25–28, 30–32, 34–36 a 38), ale též dvou dokumentů souvisejících se stížnostmi u ESLP (č. 19 a 21). Obsahově se tedy jedná převážně o podklady vytvořené žalovaným pro účely vnitrostátních řízení a o související komunikaci.
107. Správní orgány při aplikaci dané výluky vycházely z velmi široké definice pojmu rozhodovací činnost soudů. Podle ministra zahraničních věcí je pod tento pojem „*třeba vztáhnout veškeré procesní úkony účastníků soudního řízení. Procesní úkony České republiky je potom třeba vnímat tak, že i koordinace takového procesního úkonu mezi jednotlivými organizačními složkami požívá takové ochrany jako procesní úkon konečný*“ (str. 9 napadeného rozhodnutí, obdobně str. 11 prvostupňového rozhodnutí).
108. Soud však dává žalobci za pravdu, že účel dané výluky je užší, než jak ho vyložily správní orgány.
109. Obsahem pojmu rozhodovací činnost soudů se zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 18. 6. 2025, sp. zn. IV. ÚS 2375/24. Zdůraznil, že obsah výluky je třeba vykládat ve spojení s jejím smyslem a účelem, kterým je ochrana nezávislosti a nestrannosti soudní moci. Konkrétně v bodě 27 uvedl, že pod pojem lze podřadit „*především samotnou soudní deliberaci (poradu), respektive listiny s ní spjaté nebo v souvislosti s touto poradou vytvořené (např. zápis porady, hlasovací protokol apod.)*“ a také „*jakékoli další akty, které přímo směřují k vydání soudního rozhodnutí. Bude to proto též jakákoli jiná komunikace soudce s jinými soudci či s jinými soudními osobami, která bezprostředně směřuje k vydání určitého soudního rozhodnutí (např. e-mailová výměna názorů) či dokumenty přímo související s deliberací, které však nejsou přijatým rozsudkem (např. nepřijaté verze soudního rozhodnutí, poznámky k těmto verzím, rešerše určitého právního problému připravovaná soudci či jejich asistenty). Společně všem těmto dokumentům bude to, že jsou chráněny tajností porady v širokém slova smyslu.*“ (pozn. zdůraznění provedeno soudem). V bodě 28 pak dodal, že „*naopak pod pojem ‚rozhodovací činnosti soudů‘ nelze mechanicky a bez dalšího podřadit jiné informace, které soudce v souvislosti se svou rozhodovací činností shromažďuje a zachycuje v soudním spisu.*“. Viz též body 64–67 rozsudku č. j. 10 A 64/2025-80.
110. Soud konstatuje, že správní orgány pod danou výlukou podřadily *de facto* všechny dokumenty a informace, které jsou (či jen mohou být) obsaženy v různých soudních spisech. Dle ministra zahraničních věcí by pod ochranu rozhodovací činnosti soudů měly spadat dokonce dokumenty, které svědčí o koordinaci určitého procesního úkonu (nikoli procesní úkon jako takový). Tyto závěry však s ohledem na citovaný nálezh neobstojí; rozhodovací činnost soudů je mnohem užším pojmem.

111. Správní orgány tedy nesprávně zdůvodnily použití dané výluky. Soud neshledal, že by mezi vyhledanými dokumenty byly informace o soudní poradě (v širokém slova smyslu), jejichž zveřejnění by mohlo vést k ohrožení nezávislosti a nestrannosti soudní moci. Původcem vyhledaných dokumentů nejsou vnitrostátní soudy ani ESLP. Tato výluka tak na vyhledané dokumenty není aplikovatelná.
112. Tento závěr však nemá žádný vliv na výsledek řízení. Všechny dokumenty, které byly odmítnuty s odkazem na § 11 odst. 4 písm. b) InfZ, byly totiž odmítnuty také s odkazem na § 11 odst. 1 písm. g) InfZ, ve znění do 18. 8. 2025, kdy tuto výluiku soud shledal za aplikovatelnou. Správní orgány ostatně v obou případech použily obdobné argumenty, tedy že by zveřejněním dokumentů došlo k ohrožení postavení ČR v řízení před ESLP. Soud však zdůrazňuje, že výluky mají odlišný účel a nelze je směřovat. Výluka podle § 11 odst. 4 písm. b) InfZ neslouží k ochraně rovnosti účastníků řízení; takto lze argumentovat pouze ve vztahu k výluce dle § 11 odst. 1 písm. g) InfZ, ve znění do 18. 8. 2025 (body 62–63 a 70 rozsudku č. j. 10 A 64/2025-80).
113. Soud tedy přisvědčil žalobci ohledně neaplikovatelnosti výluky dle § 11 odst. 4 písm. b) InfZ na vyhledané dokumenty. Soud však pouze pro úplnost dodává, že se žalobce mylí v tom, že výluka nechrání také rozhodovací činnost mezinárodních soudů; je naopak plně aplikovatelná i na ni (body 66–67 rozsudku č. j. 10 A 64/2025-80). Rovněž není nutné, aby bylo vytvoření informace výslovně předpokládáno procesním předpisem, jak požadoval žalobce. Z citovaného nálezu plyne, že mezi rozhodovací činnost soudů budou spadat také např. e-mailové výměny názorů, koncepty soudních rozhodnutí, rešerše apod. To přitom nejsou dokumenty, jejichž vytvoření by výslovně předpokládal procesní předpis. Důležité je tedy posouzení, zda jsou informace obsahově chráněny „*tajností porady v širokém slova smyslu*“, nikoli forma předpokládaná zákonem.
114. Žalobce dále namítal nesprávné provedení testu proporcionality. Soud těmto námitkám nepřisvědčuje v tom smyslu, že by správní orgány provedly test proporcionality *principiálně* nesprávně, jak tvrdil žalobce. Správní orgány správně zkoumaly kritéria vhodnosti, potřeby a přiměřenosti v užším slova smyslu, k čemuž přistoupily metodicky korektně (srov. body 86 a násl. rozsudku č. j. 10 A 64/2025-80). S ohledem na výše uvedené však soud dal žalobci za pravdu v tom, že správní orgány nesprávně posoudily přiměřenost (v úzkém slova smyslu) neposkytnutí informací. Neposoudily tedy dostatečně, zda všechny vyhledané dokumenty spadají pod účel jednotlivých výluk a zda alespoň některé dokumenty nelze žalobci poskytnout, případně zda nelze některé z nich poskytnout alespoň částečně.

Závěr

115. Soud tedy shledal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil a dle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.
116. Žalovaný tedy zřetelněji rozliší argumentaci pro neposkytnutí jednotlivých dokumentů (skupin dokumentů). Žalovaný též opětovně provede test proporcionality a podrobněji posoudí, zda je u všech dokumentů v plném rozsahu využitelná některá ze zákonných výluk. Žalobci následně poskytne ty informace, resp. části informací, u nichž výluiku neshledá, případně ty, u nichž navzdory výluce převáží žalobcův zájem na jejich poskytnutí.

117. Soud žalovanému nenařídil poskytnutí informace (§ 16 odst. 6 InfZ). Soud se ztotožnil s žalovaným v otázce aplikovatelnosti výluk podle § 11 odst. 1 písm. e) a g) InfZ, ve znění do 18. 8. 2025. Obecně zde tedy existují důvody, pro které lze poskytnutí informací odmítnout. Žalovaný však odmítnutí odůvodnil částečně nepřezkoumatelně – základní podmínkou pro vydání informačního příkazu přitom je, aby bylo napadené rozhodnutí přezkoumatelné. Výjimkou by bylo, pokud by soud shledal, že správní orgány účelově zneužívají nepřezkoumatelnosti svých rozhodnutí s cílem vyhnout se poskytnutí informací (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010-65, a ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003-73, č. 1469/2008 Sb. NSS). Soud však v řešené věci neshledal, že by žalovaný či ministr zahraničních věcí postupoval obstrukčně. Takový závěr by přicházel v úvahu v situaci, kdy by správní orgán po zrušení svého rozhodnutí soudem vydal další nepřezkoumatelné rozhodnutí, což ovšem neodpovídá stavu řešené věci.
118. Soud rovněž nezrušil prvostupňové rozhodnutí, jak navrhoval žalobce, neboť k tomu soud přikročí v zásadě jen tehdy, pokud by s ohledem na vyřčený právní názor soudu danému správnímu orgánu zjevně nezbývalo nic jiného než zrušit prvostupňové rozhodnutí.
119. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce, když u odmítnuté části žaloby by náhrada nákladů řízení nepříslušela žádnému z účastníků. Soud proto žalovanému uložil povinnost zaplatit mu ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Jiné náklady spojené se soudním řízením nebyly žalobcem konkretizovány ani doloženy.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. května 2026

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.